ANUL I. — No. 11. NOEMBRE 1890.

ANALELE ARCHITECTUREI

ȘI ALE

ARTELOR CU CARE SE LÉGĂ

BISERICA EPISCOPALĂ

DE LA

MĂNĂSTIREA CURTEA DE ARGEȘ

—

(Urmare)

C. Exteriorul

După cum am arătat, biserica se înaltă pe nisce fondații fórte eșite, de 44 țolĭ și adîncĭ de 7 picióre vieneze, cea ce face că clădirea cîștigă pe lîngă o basă solidă și durabilă, și un aspect imposant. Aceste fondațiunĭ se divide în sensul înălțimeĭ în : un soclu, un plint (19½ țolĭ de înalt), un mic soclu, un tor, un plan înclinat de 3½ țolĭ și încă un plint de 3½ țolĭ.

Intre tor, care e fórte eșit, și planul înclinat, un canal în forma semicirculară încinge clădirea, și are de scop a aduna și da scurgere apelor ce curg de pe învelitorĭ.

Altă dată, biserica era înconjurată cu un grilagiŭ de fer, a căruĭ vergele eraŭ înțepenite în tor și ale căror găurĭ sunt încă visibile; prin vandalismul destructor al concheranților, acest grilagiŭ a fost distrus, causînd și alte stricăciunĭ monumentuluĭ.

Pe plintul superior fondațiunilor, se ridică biserica propriŭ ḑisă în tótă originalitatea, mărirea și bogăția sa surprinḑătóre. Exeriorul se divide în partea superióră și inferióră separate între ele printr'un enorm brîŭ împletit, care sémănă cu cablele decorative ce se găsesc la bisericele romano-normande. Acest brîŭ care n'are nicĭ un raport organic cu structura bisericiĭ și care n'are de cît aparența unuĭ simplu ornament, încinge biserica și se compune de 4 cable maĭ micĭ dintre carĭ unul e înflorat cu scoicĭ, altu cu douĕ frunḑe și al patrulea cu gaurele ca dantela. Oare-care urme de o culóre albastru spălăcit, ce se vĕd încă în scobiturile sculptureĭ ne arată că brîul împletit trebue să fi fost vre-o dată vopsit.

Transiția între fondații și partea inferióră a bisericeĭ este făcută cu un piedestal, compus din streșinĭ resturnate între care se găsesce un soclu aplicat pe un altul maĭ mic. D'asupra acestuĭ piedestal, soclul se divide în încadramente rectiline formate de ciubuce duble, fórte apropiate care închid compartimente maĭ mult saŭ maĭ puțin oblungĭ și al căror mijloc e străpuns de ferestre înalte și strimpte, saŭ este umplut cu tabliĭ netede și simple. Separația verticală a acestor compartimente este făcută astfel că la limita compartimentuluĭ ciubucul exterior se desface formînd un ciubuc orizontal.

In fațada principală, aceste compartimente se întinde maĭ mult în lărgime de cît în înălțime, cea ce le permite de a face tabliĭ înguste și ornate de ambele părțĭ ale ferestrelor gemene ce se află în partea de jos a edificiuluĭ. Aceste douĕ ferestre, ca și cele l'alte exterióre, aŭ coronamente rectiline și se împarte printr'un stîlp în douĕ deschiḑăturĭ care aŭ o ramă comună și tot rectilină. Acéstă ramă, prin diferitele sale detaliurĭ, eșind afară, conține o bogăție de ornamente sculpturale compuse de panglice și foĭ împletite minunat. Acelaș ornament care decoréză rama exterióră se găsește și pe stîlpul din mijloc. Printre tabliele ornamentale ce acompaniază cele douĕ ferestre gemene din fațada de intrare, și care le servă ca decor, ca să zicem astfel, și a căror bordură ese mult afară din zid, sunt treĭ (douĕ la drépta ușiĭ de intrare, și alta la stînga care aŭ pe ele inscripțiĭ sculptate, raportîndu-se fie la fondare, fie la înfrumusețarea și înzestrarea bisericiĭ. — (Veḑĭ supliment No. I, II și X).

Tablia a patra e gólă, dar are urme de zugrăvelĭ. După spusa călugărilor, trebue să fi fost pe ia portretul luĭ Neagoe. Dar acéstă zugrăvélă, precum și tóte ornamentele părțiĭ inferióre care eraŭ colorate, aŭ fost maĭ în total șterse de ploĭ.

In mijlocul fațadi principale, se deschide ușa bisericiĭ. Portalul cu o eșire rectangulară de 10 țolĭ peste cortul ziduluĭ de față, se compune, ca la cele maĭ multe bisericĭ mănăstireștĭ din orient [1]) de un pervaz de piatră cu diverse despărțirĭ și bogat ornat, care e format prin unirea a 2 bordure diferite, largĭ de opt țolĭ și de o culóre galbenă, încadrate de vergĭ roșiĭ și ornate de foĭ fórte frumóse. Laturea exterióră a acestor 2 bordure se întórce în sus în unghiŭ drept și dă astfel părțiĭ superióre a portaluluĭ o formă rectangulară. Bordura interióră din contră urméză curba bolțiĭ de descărcare ce se ridică peste ușe și e decorată în stil arab cu sculpturĭ simetrice în formă

[1]) Jurnalul general de architectură anul XXII p. 378.

de crin (fig. 4). Pragul superior al ușî de asemenea are forma de arc cu cincî bolțarî de marmură de culorî diferite. Ușa propriŭ zisă este din doue foî, de lemn, ornată cu o bordură fin sculptată în foî împletite și în tabliî cu frumóse rosace. Acéstă ușe de lemn pare a fi modernă, după cum spune și o mică inscripție în limba romînă, săpată pe doue bențî în mijlocul praguluî de sus *„acéstă ușe a fost pusă în anul 1794, sub primul episcop Iosif, cu cheltuiala archimandrituluî Partenie“*. Spațiul dintre arcul de descărcare și curba praguluî de sus al ușî, este umplut cu un tabloŭ fórte bine executat și representînd pe Maica Domnuluî cu Isus Cristos care binecuvintéză cu mîna dréptă și are un sul de hîrtie în cea stîngă. Aceste doue figurî fac cel maî plăcut efect, prin grația și dulceața expresiuneî lor. D'asupra arculuî exterior și sub rama rectilină se află așezată o placă négră de marmură pe care stă scris inscripția No. XI din supliment. Tótă acéstă parte e acoperită cu un fel de coviltir conic de fer, care servește maî mult a apăra pictura de care am vorbit. D'asupra, din causa ridicăturî portaluluî, brîul cel mare împletit, care separă cele doue etage ale decorațiuniî fațadelor, se întórce și el, frîngîndu-se în unghiŭ drept și terminînd astfel în mod fericit decorațiunea ușî, dîndu-î o formă maî expresivă și maî imposantă.

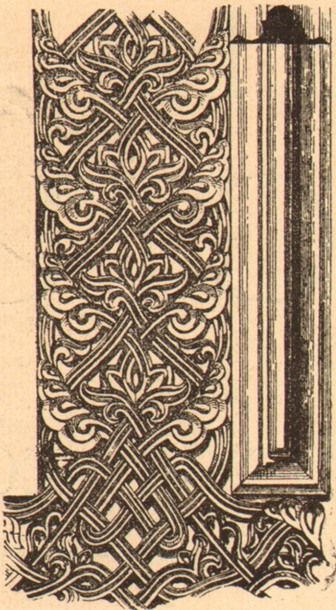

Fig. 4.

Pe fața laterală a naveî, spațiurile dreptunghiulare din partea de jos a clădireî, se împart prin mijlocul torilor dubli

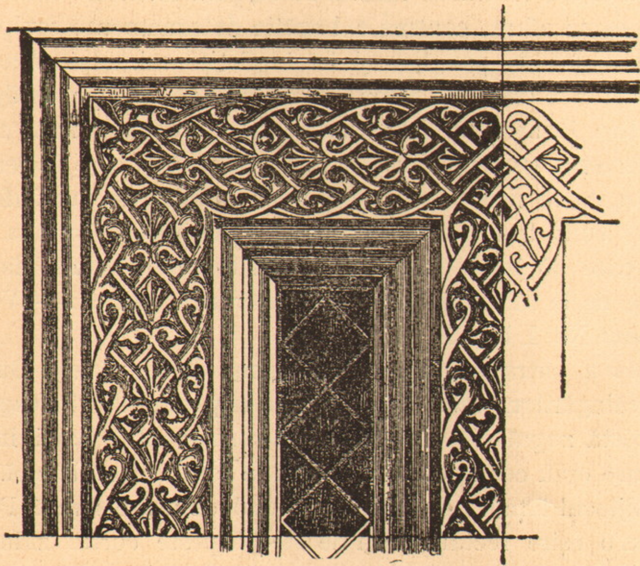

Fig. 5.

ce le încadréză, și ia o formă maî apropiată de forma patrată. Sunt cîte treî de fie-care parte a naveî, și fie-care din eî are o feréstră care prin dimensiele și divisiunile sale, corespunde cu totul cu ferestrele gemene din fațada principală, dar de care diferă prin ornamentația ramelor (fig. 5 și 6).

O particularitate a acestor compartimente este că în drépta și stînga ferestrelor, sunt puse niște trunchiurî de semi-colóne de marmură cenușie, cari sunt de un efect fórte puțin artistic, și în desacord cu restul decorațiuneî.

Acest detaliŭ produce un efect cu atît maî neplăcut cu cît, maî mare parte din semi-colonete sunt degradate de timp saŭ sparte.

Cele l'alte compartimente ale părți de jos, sunt mult maî

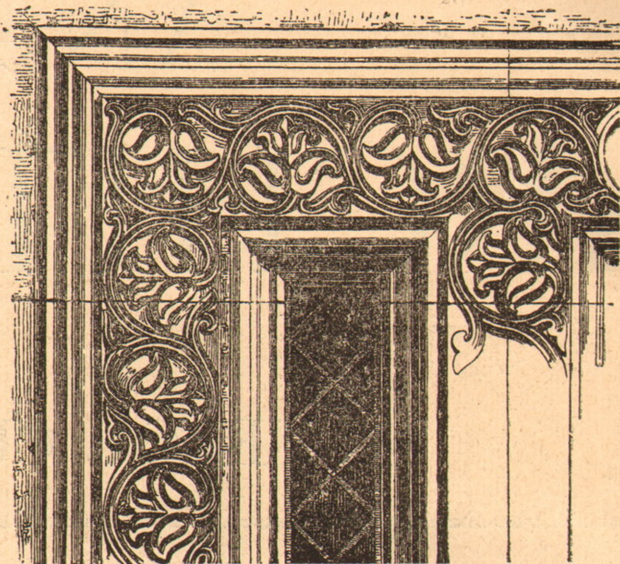

Fig. 6.

înguste ca cele din fațada intrări și de delăturî și nu coprinde prin urmare fie care de cît o simplă feréstră saŭ un singur tabloŭ. Aceste ferestre sunt dreptunghiulare strîmte și înalte și aŭ o ramă compusă de nervure duble în semicerc, saŭ fășiî împletite de foî sculptate (fig. 7 și 8). Și aci motivul decorativ în ramele ferestrelor se schimbă neîncetat ca și în interiorul tablourilor, și înbracă partea de jos a biserici cu o ornamentație bogată și animată. Dece tablourî și cincî rame de ferestre cu motivele lor fórte reușite, decoréză laturile poligonale ale celor 3 sînurî. Gravurele 9, 10, 11, 12 represintă modelele tablourilor.

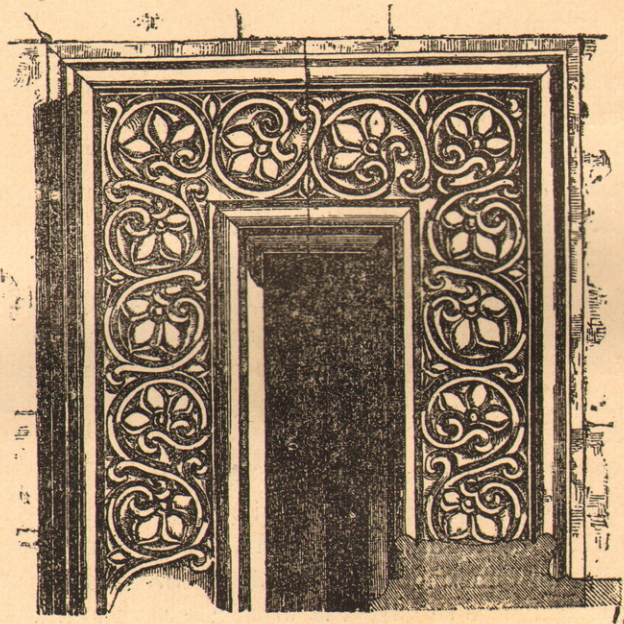

Fig. 7.

Pe cînd în partea inferióră, linia dréptă predomina, partea superióră se caracterisă prin o predominare de forme rotunde și semi-circulare. In adevĕr, examinînd exteriorul, vedem că tótă partea superióră și de jur împrejurul bisericiî este acoperit cu arcade false și în fie care—afară de doue din fațada de intrare — se găsește o feréstră rotundă saŭ o bucată de adaos

tot în formă de ferĕstră rotundă. Arcurile semi circulare ale acestor false arcade sunt formate de torĭ dubli, fórte apropiațĭ, și combinațĭ astfel că fie care ogivă se termină cu torul interior, pe când torul exterior sesfăcându-se din torul orizontal ce încinge biserica, se bifurcă la nașterea arculuĭ și face cu cele două brațe o a doua ramă arcadelor. In unghiul de bifurcație al toruluĭ exterior sunt înfipte nisce códe de piatră în capul cărora se află discurile cilindrice ornate de sculpturĭ simple, ca de panglice împletite — se povestesce, că altă dată, — pe discurile cilindrice eraŭ niște porumbeĭ de

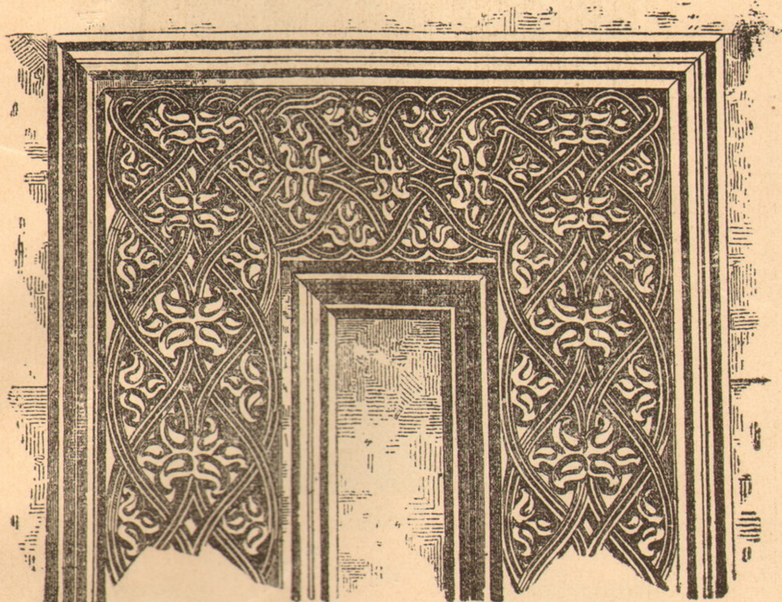

Fig. 8.

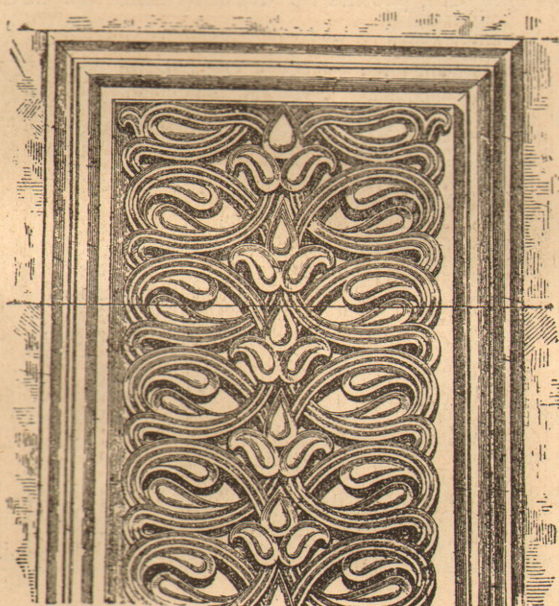

Fig. 9.

piatră, aurițĭ, și carĭ în interior fiind scobițĭ, imediat ce sufla vîntul, făceaŭ o armonie așea de dulce, că semănaŭ cu arpele coliene. Un archimandrit (starit al mănăstiriĭ) puse de scóse porumbei, sub pretex cá îl supără cînd se ruga. La colțurĭ saŭ în unghiurile fațadi, aceste discurĭ, ce n'aŭ nicĭ un interes artistic și nicĭ n'aŭ nicĭ un raport cu restul decorațiuneĭ, se frîng în unghiŭ drept.

Ferestrele ce se găsesc în arcade precum și ferestrele false, sunt, ca maĭ în tóte bisericele vechĭ de stil bizantin, prevĕdute cu perdele de piatră lucrate cu găurele, și carĭ prin

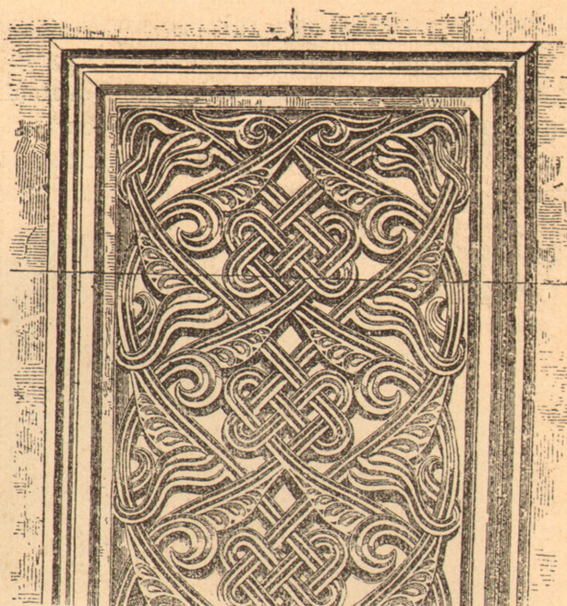

Fig. 10.

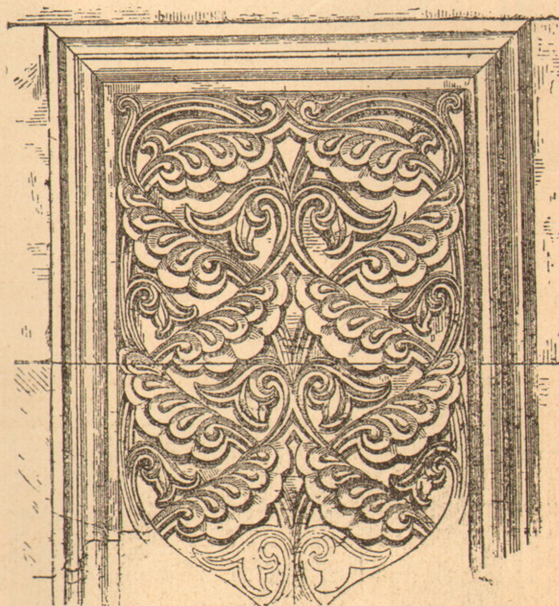

Fig. 11.

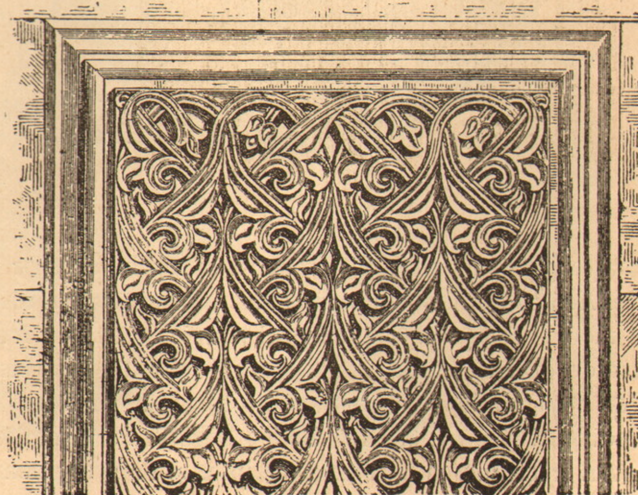

Fig. 12.

varietatea și frumusețea lor isbitóre, daŭ etagiuluĭ superior un caracter de eleganță și bogăție plină de gust. Numĕrul acestor perdele, prin care trece prea puțină lumină în biserică, e de patru zecĭ, din care șapte în fața de intrare, douĕ-sprezece pe laturele naveĭ, și cele l'alte pe sînurĭ. Ramele lor exteriore formézâ saŭ un patrat terminat cu un tor în care este înscris un tor cercular, saŭ patratul lipsește și remîne numaĭ torul circular ; acest tor circular în puține locurĭ este înlocuit cu un octogon. Modelul acestor perdele consistă în înpletiturĭ fórte variate, adesea fórte ingeniόse și pline de gust, formate

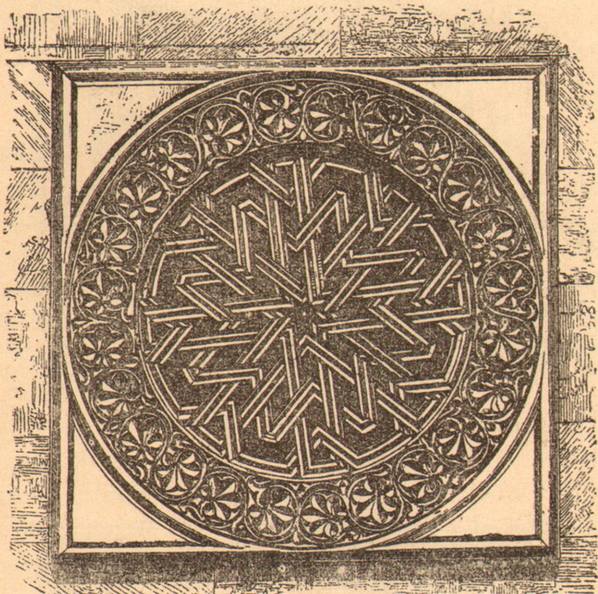

Fig. 13.

din vergele saŭ panglice și care aŭ ca basă saŭ liniĭ geometrice, maĭ cu sémă exagóne și octogóne regulate, saŭ alte combinațiĭ maĭ libere (fig. 13, 14, 15 și 16).

Cînd te gîndeștĭ că din cele 40 de modele de perdele, nu sémănă douĕ între ele, te coprinde un sentiment profund de

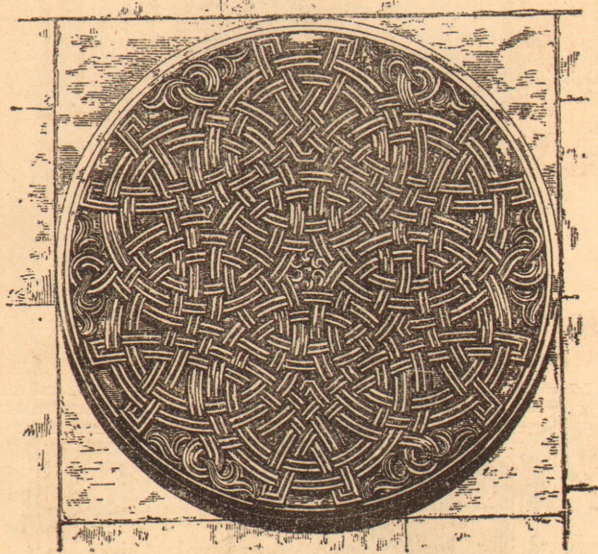

Fig. 14.

admirație pentru puterea inventivă autoruluĭ acestor ornamente. Acéstă admirație crește, cînd socoteștĭ puțin tóte cele l'alte modele ce se vĕd în exteriorul bisericiĭ. Cea maĭ frumósă bucată decorativă a părțiĭ superióre, și póte din tótă biserica, este de netăgăduit streașina care termină în mod așa de fericit edificiul (fig. 17, 18, 19). Este o bogăție surprindătóre de sculpturĭ rectiline și curbiline, de micĭ și marĭ segmente, de scobiturĭ și isiturĭ, și cu tóte că la prima vedere te perḑĭ în aceste combinațiĭ complicate, totușĭ imediat privirea este înlănțuită prin cel maĭ plăcut efect de umbră și lumină. Elementele acestor sculpturĭ așa de ingeniόse și de isbitóre sunt în pur stil arab, ca cea maĭ mare parte din cele l'alte decorațiunĭ ale bisericiĭ, iar modul cum sunt combinate, maĭ cu sémă segmentele de cerc, reamintește ornamentele palatuluĭ arab din Kuba lîngă Palermo [1]). Acéstă strașină, care după cum am vĕḑut, a împrumutat elemente de la partea decorativă a unor capitele de colóne, se ridică pe patru rîndurĭ

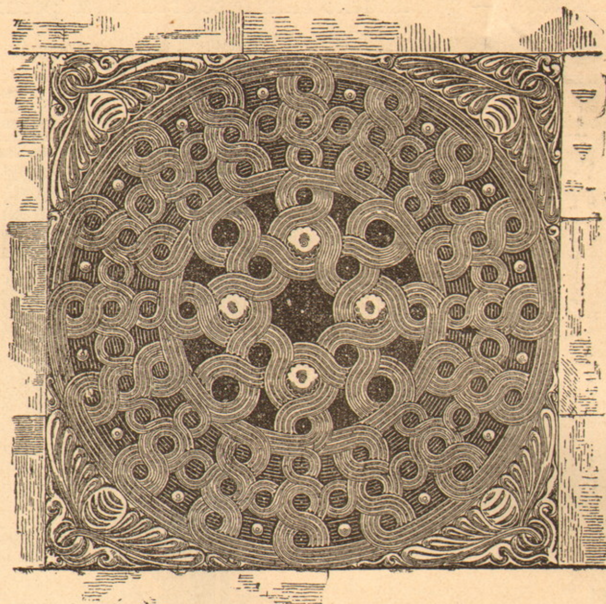

Fig 15.

eșite unele peste altele pînă ce se acopere cu o stréșină orizontală ; ea înconjóră biserica cu un magnific brîŭ și se maĭ repetă odată pe turla principală ca coronament al scaunuluĭ patrat pe care se înaltă turla propriŭ ḑisă.

Efectul splendid, produs de decorațiunile așa de reușite și

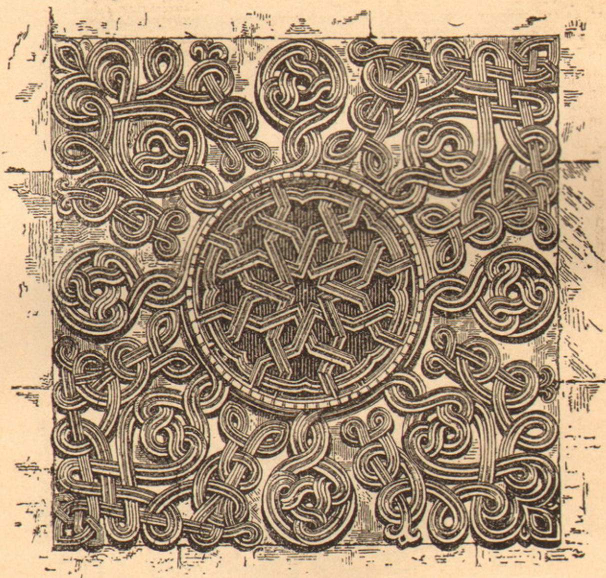

Fig. 16.

bogate, se mărește în mod extraordinar prin impresia grandiósă produsă de cele patru turle. E de netăgădut că acéstă parte architectonică a biserici este fórte fericită. Cu tóte că dispoziția interiόră a bisericiĭ este cam defavorabilă din causa lipseĭ de unitate produsă de cele douĕ turle principale, în exterior acest defect numaĭ există, de óre ce turlele aŭ de basă

[1]) Monumentele de artă, publicate de Ernest Guhl și Josef Kaspar. 2 vol. fóia VI 39 p. 61. Fr. Kugler, Istoria architectureĭ. Vol. I p. 513.

alt principiŭ, o altă idee, care permite fórte bine existența uneĭ a doua turle maĭ ridicate. Ba chiar putem susține că ochiul nu ar fi mulțumit daca n'ar găsi acest element de transițiune între turla principală și cele două turnulețe.

In aceste părțĭ superióre ale bisericiĭ sunt așa multe ornamente grațióse și variate că nu poțĭ privi fără să te coprindă cea maĭ mare admirație pentru inventorul lor.

Peste strésina principală a bisericiĭ se află maĭ întîiŭ o mică învelitóre de tablă de fer alb, fórte îngustă care merge

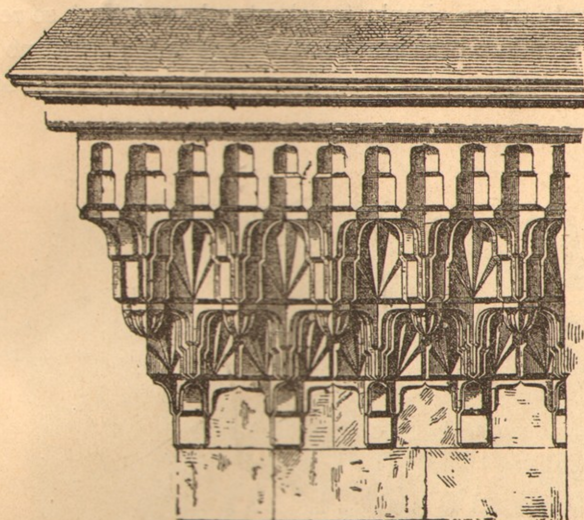

Fig. 17.

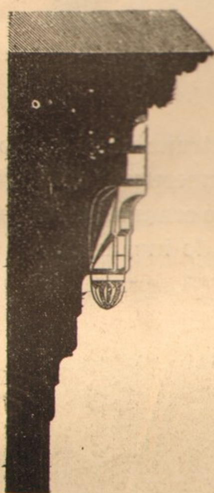

Fig. 18.

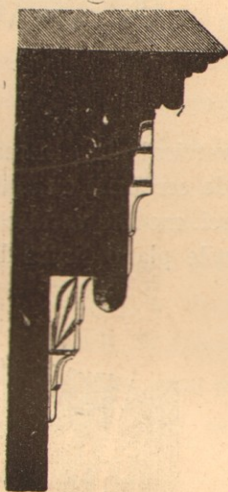

Fig. 19.

de jur înprejurul bisericiĭ și care pare a fi făcută pentru a protege magnifica strésină. D'asupra se ridică un zidulet fórte scurt care iar încinge biserica. Un tor 'l separă de învelitórea de fer, iar o streșinuță cu ciubuce subțirĭ 'l termină la partea superióră. Acest zidulet, în partea luĭ dréptă e ornat de un arabesc fórte variat. De aci începe învelitórea propriŭ disă, care este în total de plumb și pe care se ridică unflăturile bolților navi și acelea în forma de unde, a sînurilor.

Cea maĭ importantă masă de sus este turla principală. Bogat decorată, cu ornamentele cele maĭ delicate, și așezată pe un scaun patrat ce ese din bolțile sînurilor, domină de sus întreg edificiul. In dreptul unde învelitorile sînurilor și ale bolților bisericiĭ, vin de tae pereții scaunuluĭ, o panglică îngustă în formă de arc, ornată de arabescurĭ încinge curbele de intersecție, iar sus se termină cu o mică ciubucărie orizontală rectilină. Frumósa strésină a bisericiĭ este aplicată și la strésina acestuĭ scaun, în colțurile căruia se ridică patru crucĭ cu triple cruciulițe, tóte aurite. O mică învelitóre apără și aci strésina contra ploi. D'asupra se înaltă turla octogonală ale căreĭ opt fețe sunt cu ferestre strimpte și rotunde sus (fig. 20). Bolta acestor ferestre e format de douĭ torĭ fórte apropiațĭ carĭ incadréză jur înprejur ferestrele, și unul din eĭ, cel exterior, se frînge de două orĭ în unghiŭ drept la partea de jos și se urcă apoĭ în sus spre a forma un al doilea cerc în jurul ferestrelor. Spațiul format astfel de encadramentele ferestrilor și nouile cercurĭ esterióre sunt iarășĭ umplute cu ornamente

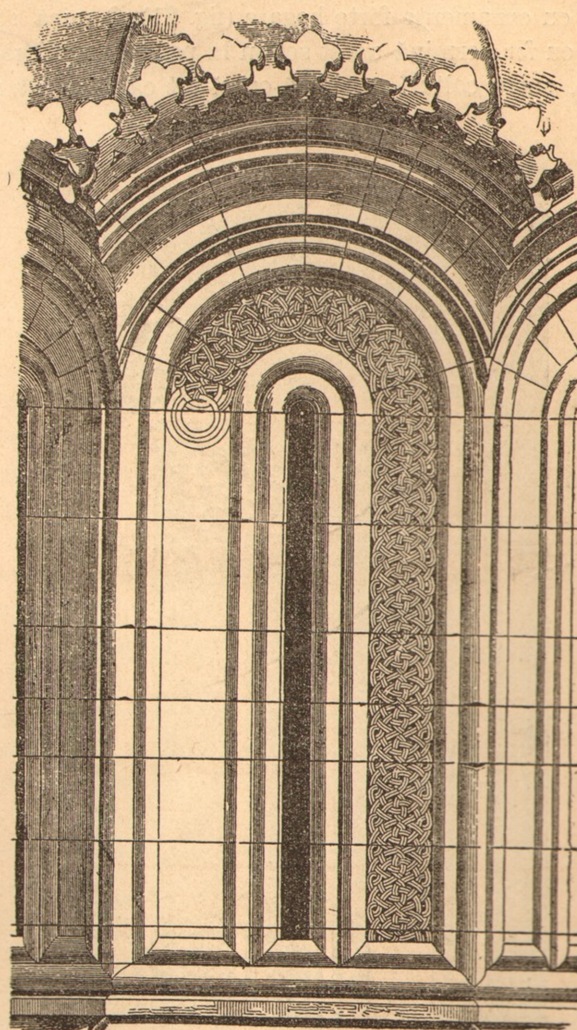

Fig. 20.

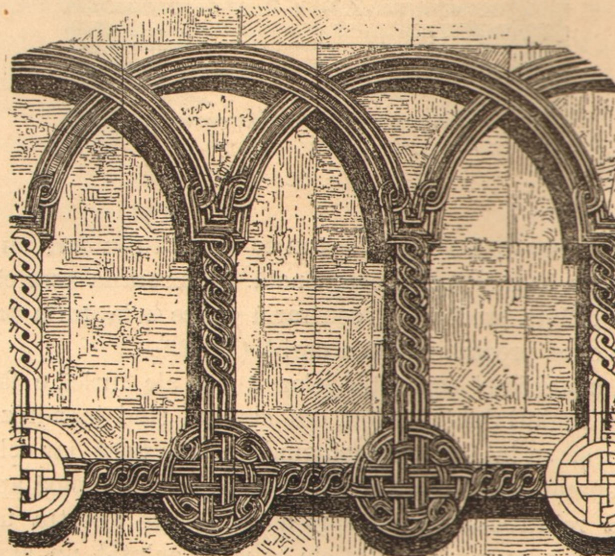

Fig. 21.

fórte fine. Pentru a separa fețele turleĭ se maĭ vede un tor la muche care sus se bifurcă formînd un al doilea cerc la feres-

tre, iar jos încinge turla formînd basă. Partea superióră arcuită care formézā stréşină este formată din maĭ multe ciubuce care se întretae. Peste stréşină vine un ornament desfăcut, compus din foĭ, care coronéză fórte bine şi imită crenelurile. Bolta turli se rotunjeşte spre vîrfu unde are un ornament de piatră pe care se ridică o cruce cu treĭ brate crucĭ şi ele, tóte aurite. Bratul mijlociŭ, cel maĭ mare, are un inel la puntu de unire cu códa.

Turla din mijloc, e cu ceva maĭ mică. Şi aci scaunul pe care se află aşezată turla se înalţă destul de mult. Acest scaun e decorat cu ornamente fórte bogate (fig. 21). O mică stréşină învelită cu fer, termină acest scaun la partea superióră.

In cele patru colţurĭ se ridică crucĭ tot ca cele descrise la

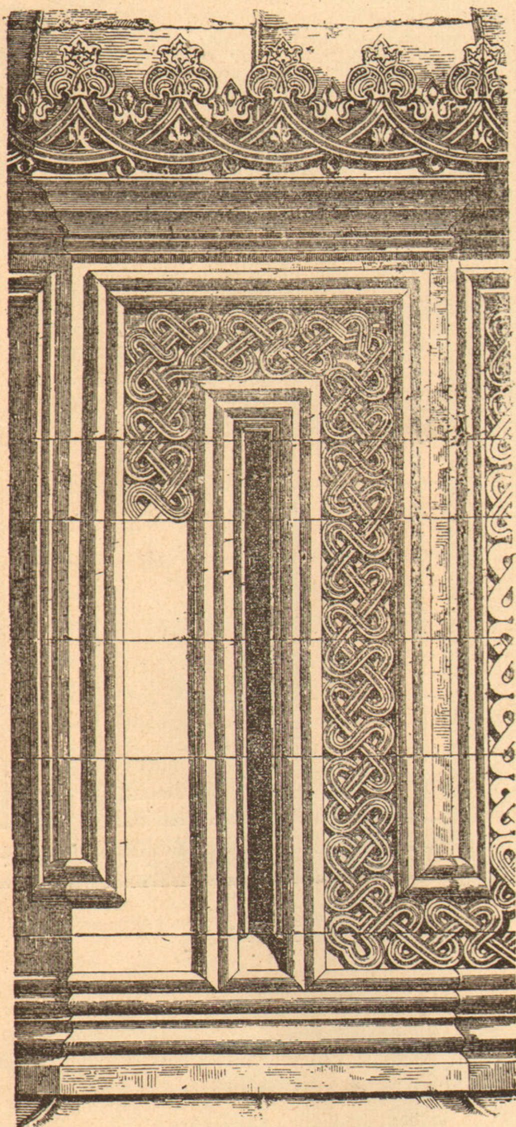

Fig. 22.

turla principală. Pe acest scaun se înalţă turla care nu e cilindrică ca în interior, ci octogonală. In decoraţia acesteĭ turle, linia dréptă predomina, contrariŭ de ce e la turla principală în care predomină linia curbă (fig. 22).

Ornamentaţia şi separaţia celor 8 feţe ale turleĭ, e făcută cu două rîndurĭ duble de torĭ, din care un rînd incadréză ferestrele şi se întórce jos încingînd turla la basă, iar cel l'alt rînd, separat de cel d'întîiŭ prin o frisă, deschide pînă aprópe de basă reintroducîndu-se spre a trece peste feréstra următóre. In frisa ce remîne între ele se află sculptat un arabesc admirabil. Două ciubuce orizontale termină sus şi jos turla. D'asupra stréşini se află un ornament în forma de florĭ care este maĭ bogat şi maĭ splendid de cît cel de la turla principală.

Invelişul are aceiaşĭ formă precum şi crucile, cu deosebire că inelul la cruce nu este.

Mult maĭ puţin înalte sunt cele două turnuleţe aşa de originale, care staŭ de ambele părţĭ ale faţadi de intrare. Fie-care din ele are scaunul sĕŭ patrat, ornat bogat, avînd la colţurĭ crucĭ că şi la cele l'alte turle. Cea ce face ca, aceste turnuleţĕ se aibă un caracter cu totul original este sucitura în formă de spirală.

Trupu cilindric al turleĭ e de asemenea înpărţit prin torĭ, în opt părţĭ oblice, în mijlocul cărora sunt fereste tot oblice şi incadrate cu un simplu tor şi rotunde sus. Torĭ se reunesc jos cu un ciubuc orizontal care încinge trupu turli sub ferestre, pe cînd sus, pentru a nu face arcul superior oblic, se înalţă vertical pînă în marginea de sus a trupuluĭ, şi acolo închide cercurile cu maĭ multe ciubuce superpuse (fig. 23 şi 24). Şi aci, modele variate şi fórte frumóse de ornamente, decoréză părţile plane dintre ferestre şi muchea de incadrare.

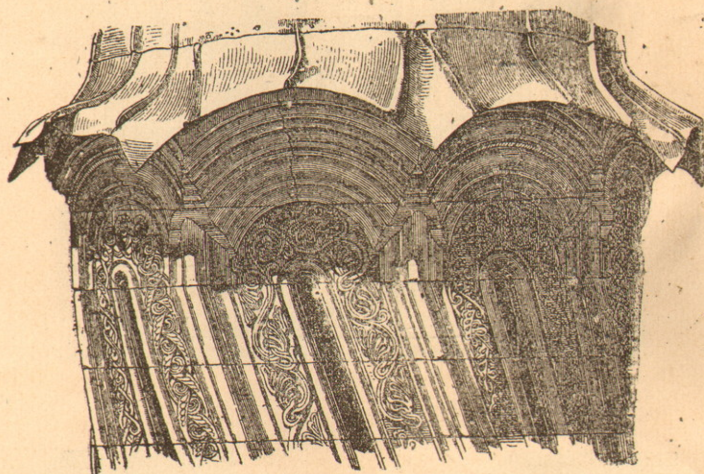

Fig. 23.

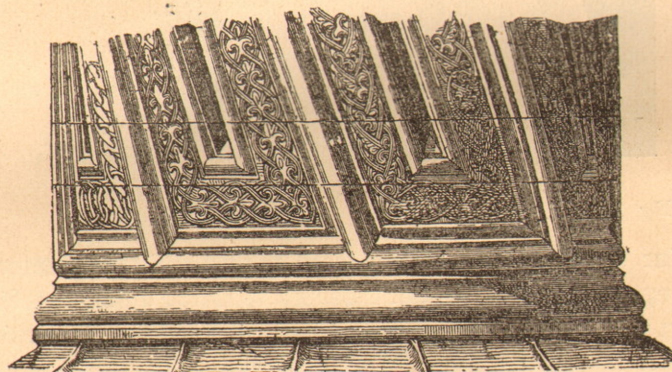
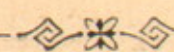

Fig. 24.

Avînd în vedere maĭ mica importanţă a acestor turle, se găseŭ lipsite de ornamentul dela stréşină, aşa de frumos la cele l'alte turle. Invelitórea simplă şi unflată se înalţă peste stréşina destul de eşită. In vîrf găsim iarăşĭ un picior de piatră sculptat şi pe care se află o cruce cu treĭ brate crucĭ şi ele, de asemenea aurite.

(Va urma).

ADEVĔRUL IN ARCHITECTURA MODERNĂ

Adevĕrul în architectură consistă pe de o parte, în concordanța ce ar trebui să ne aducă în aparența exterióră a clădireĭ cu scopul aceleĭ construcțiunĭ și pe de altă parte se caută ca formele architectonice decorative să fie expresia interiorului, astfel ca să arăte în general trăsurile principale ale distribuțiĭ interióre.

Piese și sălĭ principale trebue să reese în exterior în un mod marcant, utilisîndu-le ca un element ce dă formă pentru împărțirea maselor; dar nu cum se usitéză în timpurile moderne că se fac risalitur̆ în exterior la construcțiĭ unde nu e trebuință și unde în dosul acelor risalitur̆ nu se află zidurĭ despărțitóre de odăĭ. Impărțirea bogățieĭ formelor în architectură, deasemenea trebuesc aranjate după rangul și importanța pieselor. Ar fi o ironie dacă motive marĭ decorative ca logiĭ, colonade, turnurĭ, cupole, cornișe marĭ bogate, s'ar întrebuința spre decorația uneĭ clădirĭ, dacă scopul eĭ nu o cere. Vedem însă zilnic cum casele cele maĭ simple și fără nicĭ o pretențiune se întonéză cu fel de fel de motive pompóse,— și care motive dacă ar fi puse la locul lor și în altă parte ar fi póte de un efect monumental și estetic.

Unitatea interióră a gîndireĭ constructive este ținta uneĭ construcțiunĭ resonabile și care ar trebui să se esprime în exterior, este un ideal, — o preferință academică, care maĭ tot d'a-una se rescumpără prin părăsirea unor părțĭ reale și valoróse. Numaĭ atuncĭ însă, te poțĭ bucura de o unitate succesivă și reglementară, cînd composiția unuĭ plan se studiază prin desemn și cînd acea composiție înbrățișază în același timp, interiorul cu forma exterióră. Acesta este idealul omuluĭ special și al uvragiuluĭ produs de dînsul. In caz contrariŭ architectura devine fără acéstă unitate saŭ harmonie, o simplă decorație saŭ o cuvîntare fără ideĭ. Lucrînd însă în direcția adevĕruluĭ se póte produce ceva original și se va efectua progres în artă, — altfel, architectura va rĕmânea de talia diletanților și după care va urma sigur decadența.

De aceia spre a nu cădea în contrazicerĭ și a urma o cale desastrósă, contrarie bunuluĭ simț, ar trebui pentru orĭ ce composiție architectonică, ceĭ ce se ocupă cu astfel de lucrărĭ, să se mărginéscă a păzi următórele regule :

1) Imitarea unuĭ material prin altul e condamnabilă și este greșit de a se aplica formele tăeriĭ pietreĭ asupra lemnuluĭ, fonteĭ, zinculuĭ saŭ tencueliĭ. Fie-care material 'șĭ are structura luĭ specială pentru formele decorative ce ar putea lua în construcție.

2) Construcția interióră trebue să se marcheze să se exprime în exterior, iar nu să se ascundă; în acelaș timp formele decorative trebuesc aduse la expresie.

3) Formele decoartive trebue să reese din construcție, adică să fie derivate din maniera lucrăriĭ materialurilor saŭ din arta compunereĭ lor din maĭ multe speciĭ.

G. Mandrea,
Arhitect.

CANOVA [1]

DUPE AMÉDÉE PICHOT

In anul 1780, un tînăr, născut la Possagno, în statul Venețieĭ, sosia la Roma cu scopul de a studia artele desemnuluĭ și gravureĭ, la unul din maestriĭ renumițĭ pe atuncĭ. Ocrotit de avuta familie a Falierilor, acest tînăr obscur nu părăsise pe primiĭ luĭ protectorĭ fără să ia cu el cîte-va scrisorĭ de recomandațiune către ilustrațiunile și putercniciĭ capitaleĭ lumeĭ creștine.

„Pe care din aceste scrisorĭ s'o daŭ—maĭ întîiŭ ?" se întreba el citind adresele; „iată una pentru seniorul Volpato, una pentru d. Gavin Hamilton, alta pentru excelența sa monseniorele Zuliana, ambasadorul republiceĭ nóstre.... O să am orĭ când vreme și vĕd pe pictoriĭ străinĭ și să mĕ duc să fac reverințe umilite la seniorii ceĭ marĭ; să vedem maĭ întîiŭ pe maestrul al căruĭ elev am ambițiunea să devïŭ".

Tînărul venețian se duse la Volpato.

Giovani Volpato, cunoscut îndelung sub numele schimbat de Jean Renard, era în capul aceleĭ șcóle strĕlucite de gravură, din care aŭ eșit atîția elevĭ iluștri. Acesta nu era un maestru maĭ puțin distins în tóte cele l'alte arte ale desemnuluĭ. Acel burin atît de corect și de neted, acea pricepere atît de perfectă în săpăturĭ cu scóba și în gravuracu acul, acea vigóre, acea precisiune, acel relief pe care'l admirăm în stampele semnate Rafael Morgnen, se datoresc lecțiunilor luĭ Volpato, maestrul seŭ, și imitațiuneĭ manereĭ sale.

Cînd protegiatul Falierilor fu introdus în atelierul luĭ Giovanni Volpato, acesta, care desina după model, vĕdînd că intră un tînăr, se multămi să 'l róge prin cîte-va cuvinte pline de bunătate, de a bine voi, afară numaĭ dacă nu 'l aducea vr'o afacere grabnică, să 'ĭ erte preocupațiunea sa de artist și să 'ĭ permită de a termina ensemblul figureĭ sale. Tînărul, maĭ discret, voia să se retragă, cam contrariat că 'șĭ alesese rĕŭ ceasul. „Nu, nu, domnule, reluă Volpato, făcîndu-ĭ semn să remînă; dacă n'aĭ timp s'aștepțĭ, curtenia mĕ obligă să 'mĭ întrerup lucrul".

Tînărul fu prea fericit de permisiune, și, stînd în picióre la óre-care distanță de maestru, cercetă maĭ întîiŭ atelierul cu o privire religiósă, dar un singur obiect nu întîrziă să'ĭ atințéscă și să'ĭ absórbă tótă atențiunea.

Modelul ce posa înaintea luĭ Volpato era o tînără fată, abia în vîrstă de șépte-spre-zece anĭ; era cu neputință d'a 'șĭ închipui cine-va o fisonomie maĭ vie și maĭ plăcută, niște forme maĭ svelte și maĭ grațióse, o figură maĭ bine în situațiune. Tunica'ĭ grécă și masca pe care o ținea d'asupra obrazuluĭ, arătaŭ că voia să înfățișeze pe Thalia, dar inteligența și finețа surîsuluĭ eĭ, dulcea ironie ce rătăcea pe buzele'ĭ rumene, și nu sciŭ ce atmosferă cerécă respîndită în jurul ființeĭ sale, ar fi putut face să se crédă, pe timpul Romeĭ păgîne, că era însășĭ musa comică coborît din Olimp.

Tînărul, cel puțin, nu putea să-șĭ dea cu socotéla ca să fie dat uneĭ simple muritóre de a realisa în trăsurile și în posele eĭ un asemenea ideal; nemișcat, la cîțĭ-va pașĭ de cavalet, el era în extas, credînd că visa un vis de poet. Tînăra fată, ca și cum ar fi ghicit ceia ce se petrecea în inima luĭ, părea a 'șĭ face de joc, turburîndu'ĭ și maĭ mult mințile; fie ce privire a eĭ i se adresa de-a dreptul luĭ, fie ce mișcare îl chema, și acéstă fisionomie mobilă exprima o mulțime

[1] Celebru sculptor italian (1757—1822). N. Tr.

de sentimente ce îl făceaŭ să roșéscă și să îngălbinéscă pe rînd.

Intr'acestea Volpato își perde răbdarea și. întrerupîndu-se cu o mișcare de necaz : „Nebună Dominică ! strigă el ; nu puteaĭ să maĭ păstrezĭ un moment acéstă atitudine care se potrivea atît de bine cu ideia mea ?.. Aici de, văd că vreĭ să 'mĭ daĭ a înțelege că eștĭ obosită diminéța asta ; destul dar pentru astădĭ, vino de mĕ sărută, fiica mea.

— Fiica luĭ !... fiica luĭ ! își zise tînărul ; mulțămită ceruluĭ, nu sunt amorezat de un model. Și simți că'ĭ curgeaŭ din ochĭ lacrimĭ de bucurie vĕdind pe nebunatica, dar nevinovata Dominica aruncîndu-se în brațele tatăluĭ eĭ.

—„Iartă-mĕ, Domnule, îĭ dise apoĭ Volpato, te-am făcut s'aștepțĭ fără ceremonie, cu libertatea neprefăcută a atelieruluĭ ; acum sunt al d-tale, cu totul al d-tale.„

Tînărul Venețian scóse din sîn scrisórea luĭ Falieri și o înmînă luĭ Volpato ; acesta o citi cu glasul jumĕtate, pe cînd tînărul urma să privéscă pe Dominica, care umbla în sus și în jos prin atelier ca să așeze cartónele, burinele, creiónele și periele, dar fără sgomot, de témă ca să nu turbure citirea tatăluĭ eĭ.

„Aducĕtorul, scumpul meŭ Volpato, este un tînăr protegiat pe care îl recomand lecțiunilor și amicițieĭ vóstre ; m'așĭ înșela prea mult, dacă nu îmĭ veĭ mulțumi într'o di pentru un asemenea scolar. El e născut, ca d-ta artist. Se numesce Antonio Canova ; tatăl sĕŭ, Pietro Canova, pietrar în sătulețul nostru Possagno, murind cînd copilul era abia în vîrstă de treĭ anĭ, mama luĭ s'a măritat a doua óră și lăsă pe bietul copil în mila moșuluĭ sĕŭ Pasima, care ar fi vrut bucuros să 'l vadă urmîndu'ĭ ca zidar moștenitor al ținutuluĭ ; dar copilul era prea delicat pentru o meserie atît de penibilă și nu se servea de mistria părintéscă de cît ca să împetréscă argilul din care fácea tot felul de figurĭ, după capriţiul imaginațiuneĭ sale. Intr'o di de gală, intendentul meŭ vĕdu că lipsea pentru serviciul din mijloc, la desert, un ornament de prăjitură ; el se sfătui cu bătrînul Pasimo, care, ca zidar, putea să 'ĭ dea óre care consiliĭ de artist. Acesta fiind cam încurcat, fiul luĭ, atuncĭ în vîrstă de douĭ-spre-zece anĭ, lua coca și, într'un moment, execută modelul unuĭ leŭ, care, servindu-se cîte-va ceasurĭ în urmă sub formă de *brioche*, ațîța atît de mult admirația comesenilor, în cît autorul fu chemat să culégă aplausele lor. Ca amfitrion, amic al artelor, scumpul meŭ Volpato, am vĕdut ceva maĭ mult de cît un talent de cofetar în acéstă prăjitură admirabilă și conduseĭ însumĭ pe micul Antonio la Veneția, unde îl dedeĭ să învețe la ceĭ maĭ bunĭ maestri, aĭ noștri ; dar am comptat pe d-ta ca să 'ĭ hotărescĭ vocațiunea. Fiĭ pentru el un maestru și părinte".

— Tinere, dise Volpato după acéstă citire, sunt dator prea mult monseniorului Falieri ca să 'ĭ refuz ceva ; de astădĭ eștĭ din numĕrul elevilor meĭ. Mută-te dela hanul unde eștĭ în gasdă ; am o cămăruță unde este un pat gol pentru d-ta. Dominico, chiamă pe Rafael.

Pe cînd Antonio mulțămia nouluĭ sĕŭ maestru și-șĭ zicea cu naivitate cel maĭ fericit dintre muritorĭ, nu însă fără să fi aruncat o privire Dominicăĭ în momentul cînd acésta se depărta ca să îndeplinéscă porunca tatăluĭ eĭ, un tînăr cu pĕrul blond și frisat, cu ochiul vioiŭ, cu umbletul sigur, intră în atelier.

— Rafael Mărghen, îĭ zise Volpato, iată un camarad pe care ți-l daŭ ; doresc ca el să devină pentru d-ta un amic și un frate. Dute cu el la han ca să își ia sacul, și întórceți-vĕ pentru cină, dacă v'ar veni pofta să cutreerațĭ împreună stradele Romeĭ.

Sub direcțiunea unuĭ maestru atît de iscusit, ceĭ doĭ tinerĭ fură îndată rivalĭ de talent, și Volpato dicea adesea că ar fi încurcat să dea preferință unuia din eĭ. Acéstă emulațiune nu turbură buna lor înțelegere, dar eĭ nu întîrziară să descopere că esistă între dînșiĭ o altă rivalitate de cît aceia a talentuluĭ.

Rafael și Antonio iubiaŭ amîndoĭ pe Dominica. Ea era pentru amîndoĭ musa atelieruluĭ. Ea le inspira ideile cele maĭ fericite. Eĭ căutaŭ să o mulțuméscă maĭ mult pe ea, de cît pe tatăl eĭ, printr'o stăruință statornică, o supunere órbă, și cînd Volpato se lăuda cu metoda luĭ excelentă, cînd cita pe ceĭ douĭ elevĭ aĭ sĕĭ ca onórea atelieruluĭ și moștenitoriĭ talentuluĭ sĕŭ, Dominica ar fi putut să revendice o bună parte din progresele cari făcéŭ pe tatăl eĭ atît de fălos. Dar óre Dominica era tot atît de nepărtinitóre ca Volpato ? Nu judeca ea pe ceĭ doĭ artiștĭ de cît din punctul de vedere al arteĭ ? Fie din istețime, fie din cochetărie, fie din ingenuitate, fie din aceste treĭ motive reunite, Dominica se silea ca să nu facă nicĭ odată s'atîrne îndelung balanța maĭ mult într'o parte de cît în cea l'altă. Ea nu era din acele recĭ afectate căror le place să despereze de o potrivă pe toțĭ adoratoriĭ lor ; ea prefera să le nutréscă speranța. Zîmbirile, familiaritățile nevinovate, lingușirile neprefăcute saŭ înbufnările de soră, eraŭ măsurate cu un calcul cu atât maĭ iscusit, cu cît ea 'l ascundea maĭ bine sub o ingenuitate aparentă. Nicĭ odată declarațiunĭ indirecte, dar limpedĭ, — timide, dar sincere, nu fuseseră respinse maĭ bine prin acele cuvinte cu două înțelesurĭ ce compun jumĕtate din diplomația uneĭ cochete !

Atuncĭ trebui negreșit să urmeze demersul de rigóre pe lîngă tatăl eĭ. Antonio Canova ceru luĭ Volpato o întrevedere particulară.

— Și tu, îĭ respunse Volpato ; aide, m'așteptam ; am făcut bine că n'am promis nimic luĭ Rafael Morghen !

Rafael apucase cu două-decĭ și patru de césurĭ înaintea luĭ Antonio, și Volpato îl scuti de discursurĭ lungĭ.

— Scumpul meŭ Antonio, îĭ dise el, dacă aĭ fi primit de la Dominica óre carĭ semne de preferință, așĭ fi maĭ puțin încurcat să-țĭ respund ; n'am de cît o singură părere de rĕŭ, pentru că amêndoĭ eleviĭ îmĭ sunt de-o-potrivă scumpĭ : de ce 'mĭ a dat cerul numaĭ o fată ? Cu tóte acestea, dacă nu mĕ pot pronunța între voĭ ca părinte, pot, ca artist, să vĕ propun un mijloc de a căpĕta mîna Dominicăĭ : O făgăduesc aceluia care 'ĭ va desena portretul maĭ asemănător.

Incercarea fu primită și Dominica nu făcu nicĭ o obiecțiune. Ast-fel se hotărî ca fie-care din ceĭ doĭ elevĭ sa'șĭ aibă ședințele séle între patru ochĭ, ca să'șĭ facă în același timp curtea și desenul. După treĭ septĕmînĭ cele două portrete trebuiaŭ să fie expuse înaintea unuĭ numĕr óre-care de judecătorĭ aleșĭ printre cunoscĕtoriĭ din Roma al căror sufragiu va fi lege.

Chiar de a doua di, Dominica se învoi să poseze. Antonio o întrebă firesce dacă nu doria să fie represintată maĭ bine într'un costum de cât într'altul. P'atuncĭ era moda portretelor mitologice.

— Citiam, deună-di, dise Dominica, o alegorie care 'mĭ vine în minte : este istoria Metreĭ, fiica luĭ Erysichthon. Sciĭ că acest nenorocit prinț al Thesalieĭ, atrăgêndu-șĭ ura Cerereĭ, pentru că tăiase lemne dintr'o pădure consacrată acesteĭ zeițe, fu pedepsit cu o fóme pe care nimic nu putea s'o potoléscă. Tóte domeniile séle fură pe rînd mistuite de el. Ajuns gróza familieĭ și a țĕreĭ sale prin voracitatea sa, redus la o viață rĕtăcitóre și proscris pretutindenĭ, pentru că ducea

pretutindenĭ, cu el, amenințarea uneĭ fómete ; redus la tóte felurile de subterfugiĭ ca să trăiéscă, el nu maĭ avu îndată alte mijlóce de cît să'șĭ vîndă fata. Din fericire Metra fusese înzestrată de Deĭ cu darul d'a se metamorfosa într'un numĕr hotărît de forme. Erysichthon o vêndu ca róbă și ea se întórse schimbată în pasĕre ; o vêndu ca pasĕre și ea se întórse schimbată în cal, pe care iar îl vêndu, pînă cînd în sfîrșit, încheindu-șĭ seria transformărilor, ea 'ĭ se arĕtă sub forma eĭ cea d'întêiŭ . . .

Canova se așeză de 'naintea cavaletuluĭ ca să 'ncépă portretul Metreĭ; dar observă că rĕutăciósa fiică a luĭ Erysichthon îl trata ca pe un cumpĕrător și 'șĭ schimba neîncetat, dacă nu formele, cel puțin atitudinele, mobilitate desnădăjduitóre care desola în același timp și pe amorez și pe artist. Cum ar fi îndrăsnit să se plîngă și să obțină o îndatorire pe care trebuia să n'aibă aerul d'a o cere ? Maĭ multe ședințe se petrecură ast-fel în a întrevedea o sută de pose diferite, fără să pótă fixa vre-una pe carton ; ḑiua s'apropia, Rafael Morghen avea aerul triumfător. In loc d'a se plînge că 'l înșela, Antonio făcu un efort genial și ne maĭ încredêndu-se de cât în memoria luĭ, sfîrși în de două orĭ două-ḑecĭ și patru de ore desenul concursuluĭ.

In diminéța hotărîtă, cunoscĕtoriĭ și artiștiĭ convocațĭ de Volpato se înșirară de 'naintea uneĭ cortine care, după ce se adunară toțĭ, se ridică pentru a'ĭ lăsa să vadă, cele două capo d'opere.

In cel de 'ntêiŭ, o tênĕră fată surîdea cu acel aer de încredere și de fermecătóre părăsire care ḑice unuĭ amorez : „'Mi-e dulce să te cred ! . . ." Acesta era desenul luĭ Rafael Morghen.

In cel-alt, toțĭ recunoscură pe Metra vêndută de tatăl eĭ, căcĭ, după câte-va accesoriĭ neisprăvite, era ușor să se ghicéscă alegoria. Era Metra, care, în cea din urmă periodă a subterfugiilor eĭ, înțelegea că-'șĭ sacrifica însfîrșit pentru tot-d'a-una libertatea ; ea 'șĭ pleca capul tremurînd, dar supusă ; o lacrimă îĭ uda marginea pleopeĭ, o lacrimă care trăda în același timp sentimentul rușineĭ sale de tînără fată și pe acela al mîhnireĭ sale. Acéstă figură era răpitóre ; și orĭ că desenul acesta întrecea într'adevĕr pe cel-alt în perfecțiune, orĭ că e în firea nóstră o simpatie instinctivă cu mult maĭ pronunțată pentru melancolie, de cât pentru fericire, toțĭ judecătoriĭ strigară într'un singur glas : „Antonio Canova întrece pe Rafael Morghen".

Volpato îșĭ întórse ochiĭ spre Antonio, și brațele 'ĭ întinse către dînsul, păreaŭ că 'l învită să se arunce la sînul unuĭ tată. Antonio se apropiă de maestru, dar nu cu graba unuĭ învingĕtor ; el se mulțămi să strîngă mâna luĭ Volpato, și arĕtîndu'ĭ pe Dominica într'un colț al atelieruluĭ pe Dominica care prin înfățișarea și atitudinea eĭ, reproducea cu fidelitate expresiunea portretuluĭ sĕŭ :

— Cer iertare judecătorilor noștri, ḑise el cu o voce al căreĭ accent trăda silința ce'l costaŭ aceste cuvinte, dar protestez în contra hotărîreĭ care ar trebui să mĕ facă cel maĭ fericit om din lume ; mĕ retrag de la concurs și părăsesc lauriĭ luĭ Rafael . . . Vedețĭ, maestri, adaose el maĭ încet, vedețĭ cum deja aceste cuvinte răpesc portretuluĭ meŭ o parte din asemĕnarea luĭ ; vedețĭ pe Dominica ridicîndu-șĭ capul, vedețĭ ochi'ĭ însuflețindu-se și surîsu'ĭ naiv mulțămindu-mĭ ; ea iubesce pe Rafael . . . Da, urmă Antonio, ca și cum pentru a respunde surprinderiĭ exprimate de judecătoriĭ sĕĭ. Fie-care are consciința talentuluĭ sĕŭ ; eŭ mĕ simt atât de inferior luĭ Rafael, în cât renunț la creion și la burin. Dacă va fi glorie pentru mine, o voiŭ datora într'o ḑi dalteĭ sculptoruluĭ.

Dominica deveni soția luĭ Rafael Morghen. Canova părăsi casa și atelierul luĭ Volpato, luînd portretul aceleia care'ĭ preferase pe rivalul sĕŭ, dar fără a înceta de a cultiva amiciția unuĭ maestru de la care tot-d'a-una i-a plăcut să priméscă povețe.

Numaĭ succesul putea să justifice pe Canova că a schimbat burinul pe daltă. Douĭ anĭ în urmă, în 1782, ambasadorul venețian Zuliana invitase la cină tot ceia ce Roma avea pe atuncĭ ca óspețĭ iluștri și ca artiștĭ cu renume. Dupĕ desert, trecură într'un salon unde Zuliana ḑise că voia să arete conmesenilor sĕĭ o grupă în marmoră sfîrșită de curênd de un artist al căruĭ nume se feri să 'l pronunțe. Acéstă grupă represinta pe Teseu învingĕtor al Minotauruluĭ. Toțĭ avură numaĭ un glas pentru a proclama acéstă operă ca una din bucățile cele maĭ desăvîrșite din cîte vĕḑuse Roma de mult.

— Seniorĭ, zise atuncĭ Zuliana cu o satisfacțiune cam mîndră, artistul este compatriotul meŭ. Dupĕ dorința mea el a lucrat în ascuns la acéstă comandă. Aide, maestre Canova, vino să primescĭ felicitările acestor domnĭ.

Minotauruluĭ [1]) îĭ urmară Adonis încoronat de Venera, Psyha, Perseŭ, Apolon și tot Olimpul acela de marmoră care împoporéză platele regilor Europeĭ și muséul Vaticanuluĭ.

Cînd cine-va visita la Roma atelierul luĭ Canova, se întîmpla cîte-o-dată ca maestrul să povestéscă istoria primelor sale studiĭ și să mérgă pînă la epoca cînd se credea chemat de vocațiunea sa ca să rivaliseze cu Rafael Morghen. Apoĭ arĕtă portretul Dominicăĭ, desenat de el. Acéstă amintire, care odinióră îl costase atîte suspine, nu maĭ deștepta, în mijlocul glorieĭ sale, de cît un surîs ușor ; dar nu uită să-șĭ arate tótă recunoscința pentru primul sĕŭ maestru. Mărturia acesteĭ recunoscințe se găsesce, d'almintrelea, în tinda bisericeĭ Sfinților-Apostolĭ, unde un monument de marmoră, ridicat luĭ Volpato, represintă portretul în medalion al acestuĭ artist încoronat de amiciție, sub chipul uneĭ tinere fete îndurerate. Acest monument e de Canova.

Iuliu I. Roșca.

PREFECTURA JUDEȚULUĬ TULCEA

Concurs public.

Județul urmând a începe în vara anuluĭ curent construirea unuĭ noŭ local de arest preventiv în orașul Tulcea, sistem celular, pe locul proprietatea sa și în cuprinderea ce se arată maĭ jos :

Locul este sănătos, posițiunea luĭ înaltă, situat afară din oraș în capul strădeĭ Babadag și alipit de casarma Dorobanților, întinderea luĭ este de 14920 metri pătrațĭ.

Costul clădireĭ sĕ nu întrécă suma de 100 miĭ leĭ.

Destinațiunea și N-rul încăperilor ce el va conține sunt :

1 Pentru 30 soldațĭ de gardă ;
1 » șeful gardeĭ ;
1 » douĭ gardienĭ ;
1 » 20 arestațĭ prevenițĭ ;
1 » 10 acusațĭ înaintea Tribunaluluĭ ;
1 » 5 arestațĭ în prevență minorĭ ;
1 » 10 condamnațĭ corecționalĭ ;
1 » 5 condamnațĭ trecĕtorĭ în apel ;

[1]) Astăḑĭ aflat la Viena, în templul luĭ Teseu. N. Tr.

1 » 5 condamnaţĭ definitiv trecĕtorĭ cătrĕ închisorile centrale ;
1 » 5 condamnaţĭ minorĭ ;
1 » 6 femeĭ arestate în preventă ;
1 » 6 femeĭ condamnate ;
1 » una gardiană ;
3 » carcere ;
1 » spălătorie ;
1 » bucătărie ;
2 » sala de mâncare fie-care în mărime pentru 25 ómenĭ ;
1 » infirmerie încăperea pentru 4 paturĭ ;
1 » paraclis ;
1 » şcoală ;
1 » atelier ,
1 » magasie de îmbrăcăminte şi lingerie ;
1 » obiectele depuse de arestaţĭ ;
1 » fiare şi alte objecte ale arestuluĭ ;
3 Latrine pentru condamnaţĭ, preveniţĭ şi femeĭ ;
1 Magasie pentru lemne ;
3 Ogrăḑĭ pentru condamnaţĭ, preveniţĭ şi femeĭ ;
2 Pentru Director ;
1 » cancelarie ;
1 » servitor ;
1 » bucătărie personaluluĭ ;
1 Magasie pentru necesitatea Directoruluĭ ;
1 Pivniţă ;
1 Latrină pentru personalul arestuluĭ ;
1 Latrină pentru gardă ;
1 Fontână pentru alimentarea arestaţilor cu apă.

Prefectura oferă un premiŭ de 1000 leĭ architectuluĭ care va elabora cel maĭ bun proiect după clasarea făcută de consiliu technic superior al Ministeruluĭ Lucrărilor Publice.

Se publică despre acésta spre cunoscinţa D-lor architecţĭ cu deşteptare că plata premiuluĭ va avea loc după depunerea proiectuluĭ cu tóte piesele trebuitóre, cum plan, devis, etc., aprobat de către consiliul technic superior după lângă Ministeriul Lucrărilor Publice, iar termenul în care trebue a se depune lucrarea la prefectură se fixéză la 20 Iulie a. c.

JUBILEUL ATENEULUI

şi

EXPOSITIA CERCULUI ARTISTIC

Nu de mult, s'a constituit în Bucureştĭ, un cerc artistic compus din vechiĭ elevĭ aĭ scólelor nóstre de Bele-Arte.

Dorind a face cunoscută activitatea sa, *cercul artistic*, a vroit să profite de împrejurarea favorabilă ce oferea sărbătórea jubileuluĭ Ateneuluĭ, spre a organisa o exposiţie de Belle-Arte, în palatul Ateneuluĭ Noŭ.

Felicităm din inimă pe tineriĭ noştri artiştĭ şi le urăm un succes strălucit, care va fi bine meritat, faţă cu greutăţile ce întîmpină la noĭ mişcările de felul acesta.

CONCURSUL INTERNAŢIONAL

PENTRU

PROIECTELE CLĂDIRILOR PALATELOR CAMEREI ŞI SENATULUI

Cititoriĭ noştri 'şĭ aduc aminte că acuma patru lunĭ s'a deschis un concurs internaţional între toţĭ architecţiĭ din ţară şi streinătate pentru întocmirea proectelor clădirilor palatelor Cameri şi Senatuluĭ.

Termenul de predare al acestor proecte a fost ḑiua de 1 Noembre, pentru proectele din ţară şi ḑiua de 3 Noembre pentru cele din streinătate, a fi predate la Legaţiunĭ.

Concursul fiind important din tóte punctele de vedere, a atras pe mulţĭ artiştĭ din ţară şi streinătate. Architecţiĭ romînĭ : Mincu, Socolescu, Maimarolu, Baicoianu, Nedelescu aŭ depus deja proectele lor, precum şi mulţĭ architecţĭ din Paris, Londra, Berlin, Viena, Roma, Pesta, etc.

Conform stipulaţiunilor programuluĭ, proectele vor fi expuse vederi publiculuĭ, după care, juriul va fi chemat ale examina şi premia.

Acest juriŭ va fi compus din preşedintele consiliuluĭ de miniştri, preşedinţiĭ Senatuluĭ şi Cameri, un senator, un deputat, douĭ architecţĭ romînĭ ne concurenţĭ şi douĭ architecţĭ streinĭ.

Domnu de Joly, architectul palatuluĭ Cameri din Paris şi d. Valo, architectul palatuluĭ parlamentuluĭ din Berlin, vor fi chemaţĭ a lua parte în juriul de examinare.

Dupe judecare, proectele vor maĭ sta expuse, încă cincĭ ḑile vederi publiculuĭ.

Conform hotărîreĭ comisiuneĭ parlamentare, proectul definitiv se va face de architectul romîn concurent, care va fi maĭ sus clasat printre concurenţĭ.

Sperăm că cu acéstă ocasie se va aprecia forţa elementuluĭ artistic romîn, asigurîndu-ĭ pe viitor un loc maĭ favorabil în opinia administraţielor publice, care vor avea ocasia a se convinge că în chestiĭ de architectură sunt aḑĭ destule elemente în ţară spre a satisface orĭ ce cerinţe.

Trebue să felicităm pe architecţiĭ romînĭ carĭ s'aŭ grăbit, în aşa mare numĕr, a lua parte la concurs, luptînd cu tóte dificultăţile ce presintă o luptă internaţională aşa de importantă.

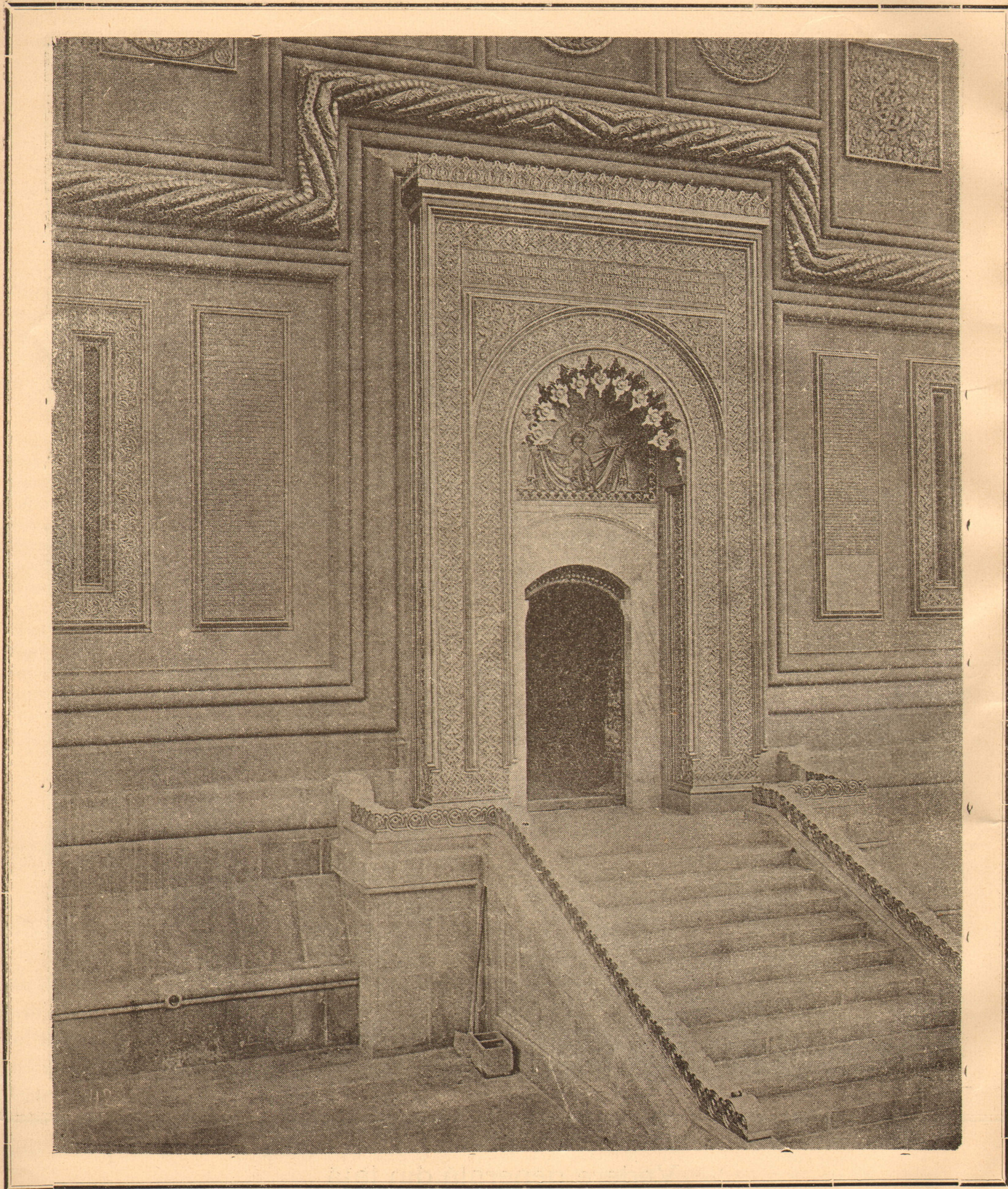
Victoria va fi cu atît maĭ strălucită şi meritul lor maĭ mare.

In numĕrul viitor vom căuta să facem o dare de sémă cît de pre larg asupra acestuĭ concurs, care este cel maĭ important din cîte s'a făcut pînă acum la noĭ.

Biserica Curtea d'Argeş

Vedere generală din faţă
(Restaurată)

Intrarea principală
(Restaurată)

Biserica Curtea d'Argeș

Vedere generală

Biserica Curtea d'Argeș

Vedere secundară